

Ulykken

Ulykken

Charlotte Blay, 1996 (6,6 ns)

Han knuger buketten, så han er ved at vriste livet af blomsterne.
Hvor slemt er det med hende? Hvordan ser hun ud, efter at de har
5 lappet hende sammen? Hans hjerte hamrer, så han må stoppe op
midt på hospitalsgangen for at samle sig. Han har aldrig før købt
blomster til en pige. Heller aldrig besøgt en pige, der ligger i
sengen.

Camilla ser med sit ene øje, at Bobo står i døren og klamrer sig til
10 buketten. Han kigger søgende rundt i sygeværelset og dvæler ved

hendes skikkelse i sengen uden at få genkendelse i blikket.

Hun er glad for, at han kom. Han ser ikke engang særlig tyk ud,
som han står der i den grønne kondidragt bag blomsterne. Hun
mærker, hvordan smilet er på vej bag hendes forbindinger og
15 plastre, men det gør ondt, bare hun fortrækker en muskel.

– Bobo.

Det kommer nærmest som en udånding.

Han sender hende øjeblikkelig et bredt grin.

– Hold kæft, hvor ser du herrens ud, siger han og går frem med
20 buketten i de fremstrakte hænder.

Hendes hoved er viklet ind i bandager, så det kun er ansigtet og
det ene øre, som er synligt. Næsen er skjult under et stort plaster,
og det ene øje er sammenklemmt og hævet. Hun løfter hjælpeløst

sine to gipsbelagte arme og må opgive at tage imod blomsterne. I
25 stedet kommer hun til at grine. Latteren udløser en skærende
smerte i brystkassen og får hendes hoved til at dunke som en
betændt byld.

– Gider du sætte dem i vase, hvisker hun med en forpint
grimasse i det skamferede ansigt.

30 – Gør det ondt? spørger han.

– Ja, gu' gør det ondt, din kvajpande.

– Hvem er den største kvajpande af os to – du får et gæt, siger
han og ser, at hun har et snitsår på læben, og der mangler en af
fortænderne.

35 Camilla udstøder en lattersalve, der minder om kattejammer.

– Skrub så ud med de blomster, dit æggehoved.

Bobo finder skyllerummet og hylden med blomstervaserne.

Hun blev glad for at se ham, det kunne han tydeligt høre på den
henførte måde hun sagde: Booobo.

40 For ethundredogsyttende gang siden i går kører det, der skete,
igennem hovedet på ham som en videofilm, han selv er med i:

De var på vej hjem fra skole. Camilla og Karl kørte og pjattede
sammen. Bobo kom lige bagved. Karl er hans bedste ven – sådan
har det været i årevis. Der gik ikke en dag, uden de var sammen
45 efter skole. Spillede med på samme håndboldhold. Flippede ud
over pc-spillet og gloede video i lange baner. Det foregik hjemme
hos Bobo, og hans mor diskede op med kaffe og håndmadder.
Indtil Camilla kom ind i billedet.

Hun var lidt af en heks, hende Camilla. Snørrede Karl om sin
50 lillefinger. De skulle det ene og det andet sammen de to. Uden
Bobo.

– Kommer Karl ikke i dag? sagde hans mor hele tiden. Bobo
trak på skulderen. Men i går havde han bedt sin mor holde kæft, da
hun spurgte. Det var efter ulykken. Han havde ikke fortalt hende

55 om det. Heller ikke skjorten fik hun at se.

Bobo pakker blomsterne ud af celofanen og tager en vase fra hylden.

Lyset havde vist grønt henne i krydset, han husker det tydeligt. De trådte ordentligt til i pedalerne alle tre for at nå derhen, før det
60 skiftede. Der lød en kvasen og raslen, da Camillas kæde hoppede af, og de sprang af cyklerne alle tre og gloede på den slappe kæde, der var fyldt med olie.

Lyset skiftede til gult.

– Sådan noget gammelt møg, jamrede Camilla.

65 – Det kan nemt fikses, skat, sagde Karl. Han tog hende om skulderen uden at slippe sin 12-gears Mountainbike. Bobos egen cykel var en almindelig 3-gears, og Camillas havde ingen gear, men en slap kæde.

Det blev rødt. – Jeg holder din cykel, Bobo-mand, sagde Karl. –
70 Du er skideskrap til den slags.

Nåja, så ordnede han lige den kæde. Det var ingen sag.

Lyset blev gult. Så grønt. Det med lysene er vigtigt at huske.

– Hvor er det sødt af dig, Bobo. Camilla smilede taknemmeligt, da hun tog imod cyklen. Han lagde mærke til den søde rynke på
75 hendes opstoppesnæse og det gule lys, der hang over hende som en lille fuldmåne. Han havde stået og strittet med sine sorte fedtede fingre. Hvis han fik olie på sin nye Levisskjorte, ville hans mor slippe helvede løs over ham.

– Lad os komme af sted! råbte Karl og sprang på cyklen.

80 Rødt.

Der var fuld fart på, da Karl cyklede ud i krydset og tog det store venstresving med begge hænder på styret. Camilla kom på sin cykel og kørte efter ham.

– Vent! havde Bobo skreget.

85 Bilerne kom allerede susende fra begge sider. Den hvide Ford Fiesta bremsede hårdt og skred rundt. Bobo hørte braget som et

ekko af splintret metal og knust glas inde mellem ørerne. Og videoen viser om og om, hvordan pigen flyver gennem luften og lander på kølerhjelmene og smadrer mod frontruden, før hun glider
90 ned og ligger på vejen som en kludedukke ovenpå sin forvredne cykel. Og lige efter kommer det nye brag, da lastbilen borer sig ind i Ford Fiestaens venstre side. Lydbølgerne giver ham kvalme, og han lader sin indre skærm gå i sort.

Vasen er alt for stor til blomsterne, men det får nu være. Han går
95 hen ad hospitalsgangen med buketten løftet, som om det er en pokal, han ikke har gjort sig fortjent til.

Det eneste Camilla husker er, at hun skyndte sig efter Karl – og så BANG!

Politiet havde været for at afhøre hende, men hun svarede
100 næsten ikke på noget. Det sagde pling i hovedet på hende, når de spurgte: Damen som kørte hende ned? Havde hun virkelig ikke set

damen i den hvide Ford Fiesta? Havde hun ikke set lastbilen?
Hvad farve havde lyskurven, da hun kørte ud i krydset?

Hun rystede på hovedet, og det bragede som nytårsfyrværkeri.
105 Damen var kommet slemt til skade, sagde betjentene. Hun lå i respirator. Havde tre små børn derhjemme.

Lastbilchaufføren skete der ikke noget med. Lyset havde for resten været rødt.

Rødt? Forvirringen voksede i Camilla.

110 – Lyset var grønt, mumlede hun.

Da Karl besøgte hende i formiddags, havde hun ikke kræfter til at spørge ham om noget. Hun betragter de 10 mørkerøde roser. Snuser gennem plastret, men kan ikke lugte rosenduft. Når Bobo kommer ind igen, vil hun bede ham løfte vasen ned, så hun kan
115 snuse ordentligt til dem.

Der er han med sine blomster. Vasen er alt for stor til buketten. De lyserøde tulipanhoveder hænger ynkeligt ud over kanten.

Han sætter sin vase på sengebordet ved siden af de andre.
– Flotte blomster, du der har fået, siger han og nikker mod
120 roserne. Hun synes, han lyder lidt forknyt.
– De er fra Karl. Han var her i formiddags.
Bobo siger ikke noget. Står kun og glør på sengebordet med de
to buketter. Hun må bryde den pinlige tavshed:
– Jeg vil gerne lugte til blomsterne – gider du løfte dem
125 herover.
– Hvad for nogen – roserne eller de andre?
Usikkerheden flakker ud af øjnene på ham.
– Dine tulipaner, selvfølgelig.
Han løfter vassen så langt ned, at tulipanerne kommer på højde
130 med hendes tilplastrede næse. Hun trækker forsigtigt et langstrakt
snus nede fra de lyserøde kronblade.
Så kommer hun igen til at le, så smerten hviner gennem
kroppen.

Bobo ser betuttet på de halvdøde tulipaner.
135 – Du – du har glemte at komme vand i vassen, hulker Camilla.
Hun vrider sig i forbindinger og gips. Det gør afsindigt ondt.
Bobo synes vist ikke, det er morsomt. Han stormer ud af døren
med vassen.

Han er hed i kinderne. Det er pinligt, at han ikke engang kan finde
140 ud af at sætte en blomsterkost i vand. Typisk ham. Klodset, bøvllet,
tyk.
Han poster vand i vassen. Samtidig tænder den indre video igen:
Han havde stået og krammet den nye skjorte, så den blev fuld af
olie, mens sirenerne fejede alle andre lyde bort. Ambulancer.
145 Politi.
Han blev afhørt sammen med lastbilchaufføren. Karl var ingen
steder.
Chaufføren havde set pigen, der blev kastet op på Ford Fiestaens

kølerhjem, før han kvaste den. Lastbilen havde fået en mindre
150 bule i venstre forskærm.
Bobo tørrede febrilsk hænderne af i skjorten, mens han
forklarede betjenene om kæden, der gik af cyklen og Camilla, som
vist ikke så det røde lys. Han sagde ikke et ord om Karl. Det var
skide svagt af Karl, at han bare forsvandt, men man sladrede vel
155 ikke om sin bedste kammerat. Måske er det bedre, at han finder en
mindre vase til de tulipaner.

Hun skulle ikke beklage sig, havde betjentene sagt. Damen i den
hvide Ford Fiesta ligger i respirator. Har små børn hjemme. Det er
Camillas skyld. Betjentene sagde, hun kørte over for rødt lys. Hun
160 var sikker på, at lyset viste grønt, sagde hun.

Ellers husker hun ingenting. Men betjentene sagde, hun skulle
kontakte politigården, hvis hun havde mere at fortælle.

Det ser ud til, at Bobo har fundet en mindre vase, der ikke

skjuler tulipanerne.

165 – Du Bobo.

Han sætter vassen og læner sig ivrigt ind over hende og kommer
til at klemme den ene gipsarm.

– Av, for sagemel din kvaptorsk.

– Undskyld, undskyld. Han springer tilbage og sætter sig på
170 stolen.

– Hvad farve var lyset, da jeg kørte over krydset, Bobo?

– Rødt.

– Jeg sagde til politiet, det var grønt. Jeg er sikker på, det var
grønt.

175 – Jeg sagde til politiet, det var rødt. Jeg er sikker på, det lys var
rødt, mand. Bobos mund er stram, og han kigger ud af vinduet,
hvor skyerne driver regntunge over træerne.

– Din stædige kamel, siger Camilla med en lille træt stemme. Så
kommer hun i tanke om Karl:

180 – Hvad sagde Karl? Jeg glemte at spørge Karl, hvad han sagde til politen. Rødt, gult eller grønt?

Han sagde ikke en skid. Han var der ikke.

Hun forstår ikke helt, hvad han mener, og det er irriterende, så travlt han har med at kigge ud på de skyer.

185 – Hvorfor var Karl der ikke?

– Fordi Karl var smuttet.

Det svider i Camillas hævede øje. Roserne bliver slørede og ligner blodklatter. Tulipanerne har det bedre i den nye vase. De er ved at rejse sig.

190 Tænk at Karl stak af. Fra hende. Fra den hvide Ford Fiesta.

Måske klarer damen i respiratoren det ikke. Hvad hvis hun dør?

Betjentene sagde noget om bøde og straf. Og de bad hende ringe, hvis hun havde mere at fortælle.

– Hvad sagde du til politiet om Karl? vil Camilla vide.

195 – Ikke noget.

– ?

– Man sladrer ikke som sin bedste ven, siger han med stram mund.

Hun føler sig pludselig træt som en olding og lukker øjet.

200 – Nå, jeg må se at komme hjem, hører hun Bobo sige.

– Tak for tulipanerne – du må godt kysse mig farvel.

Da hun skimter hans forvirrede runde ansigt over sig, kommer hun til at klukke, så det river i brystet.

– Av, av, av, ømmer hun sig.

205 – Undskyld, siger han.

Hun ler højt og pifter af smerte, og hans betuttede ansigt krakkelerer langsomt i et forsigtigt smil.

Han vælger at kysse hendes frie øre.

Rosenduftens gør hende helt dårlig.

210 – Gider du tage de roser med ud på gangen? hvisker hun.

Han går med rosenvasen, og hun kalder med mat stemme:

– Booobo.

– !

– Gider du osse bede sygeplejersken køre telefonen herind.

215 fra "Spejlbilleder", Gyldendal